

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 179/2012-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. apríla 2012 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. Z. A., P., Č., vo veci namietaného porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Slovenskej advokátskej komory sp. zn. 2612/09 z 3. augusta 2009, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 S 217/2009 z 3. decembra 2010 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. novembra 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Sžo 6/2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. Z. A. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. marca 2012 doručená sťažnosť JUDr. Z. A., P., Č. (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Slovenskej advokátskej komory (ďalej len „SAK“) sp. zn. 2612/09 z 3. augusta 2009, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 S 217/2009 z 3. decembra

2010 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 24. novembra 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Sžo 6/2011.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že SAK vydala napadnuté uznesenie sp. zn. 2612/09 z 3. augusta 2009, ktorým bol sťažovateľ vyčiarknutý zo zoznamu advokátov. Sťažovateľ sa žalobou podanou na krajskom súde domáhal preskúmania a zrušenia napadnutého uznesenia SAK z 3. augusta 2009. Krajský súd o žalobe sťažovateľa rozhodol napadnutým rozsudkom sp. zn. 4 S 217/2009 z 3. decembra 2010 tak, že ju zamietol. Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie. V odvolaní okrem iného namietal, že správny orgány pochybil, pretože nerešpektoval § 28 ods. 1 organizačného poriadku SAK, podľa ktorého predstavenstvo umožní advokátovi osobne sa vyjadriť k dôvodom, pre ktoré rozhoduje o jeho vyškrtnutí zo zoznamu vedeného komorou alebo o pozastavení výkonu povolania, a o tejto možnosti ho vhodným spôsobom upovedomí. Nerešpektovanie citovaného ustanovenia organizačného poriadku SAK sťažovateľ odôvodňoval tým, že SAK svojím postupom porušila jeho práva, pretože mu neumožnila osobne sa vyjadriť k dôvodom rozhodnutia aj napriek vedomosti SAK, že v čase doručovania výziev na vyjadrenie zo strany SAK, ako i v čase zasadnutia SAK bola SAK informovaná o tom, že sťažovateľ sa zdržiaval v zahraničí, a napriek tomu konala v jeho neprítomnosti. Sťažovateľ v uvedenom videl nezákonnosť napadnutého uznesenia SAK z 3. augusta 2009.

Najvyšší súd ako odvolací súd rozhodol o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 4 S 217/2009 z 3. decembra 2010 tak, že napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil rozsudkom sp. zn. 5 Sžo 6/2011 z 24. novembra 2011. V relevantnej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia najvyšší súd uviedol, že *«v konaní nebolo sporné, že žalobca včas nepreukázal splnenie zákonom danej povinnosti uvedenej v citovanom zákonom ustanovení na rok 2009 (nepreukázal povinné poistenie pre prípad zodpovednosti za škodu spôsobenú výkonom advokácie, pozn.). V tomto smere spochybňovanie evidencie žalovanej ako aj obavy žalobcu o úspešnosti platieb zo zahraničia sú bez právneho významu.*

V podstate jedinou zásadnou námietkou žalobcu v súdnom konaní bolo, že sa nemohol pred rozhodnutím žalovaného osobne vyjadriť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Bratislave, po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu nezistil dôvod na zmenu, alebo zrušenie napadnutého rozsudku považujúc aj jeho odôvodnenie za logické, jasné a zrozumiteľné.

Podľa názoru najvyššieho súdu sa krajský súd náležite vyporiadal so žalobcovou námietkou týkajúcej sa nemožnosti „osobne sa vyjadriť vo veci“. Táto námietka nebola spôsobilá spochybníť zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného, pretože nebolo sporné, že žalobca možnosť vyjadriť sa k veci, predložiť dôkazy a brániť sa v lehote, ktorú určil správny orgán, a to do 03. júla 2009 ani do rozhodnutia vo veci 03. augusta 2009, mal.

Najvyšší súd ďalej konštatuje, že žalobca bol o tom, že sa má 03. júla 2008 uskutočniť zasadnutie PSAK za účelom prejednávania jeho veci dostatočne vopred informovaný, no napriek tomu sa konania nezúčastnil a hoci svoju neúčast' ospravedlnil, o odročenie jednania nežiadal ani na svojej osobnej účasti netrval.

Vychádzajúc z obsahu spisového materiálu najvyšší súd k námietke žalobcu, že sa nemohol pred rozhodnutím žalovaného osobne vyjadriť, najvyšší súd dodáva, že ak tak žalobca mienil urobiť, na predvolanie žalovaného na ústne prejednanie veci nesporne oznámiť, kedy je možné počítať s jeho osobnou účasťou. Žiaden konkrétny dôvod, prečo si svoju povinnosť voči SAK riadne a včas nesplnil a aké konkrétne dôvody mu bránia zúčastniť prejednávania veci žalobca však neuviedol ani nezdokladoval. V tomto smere tvrdenie žalobcu, že je v zahraničí viazaný dlhodobým liečebným pobytom a jednaním so spoločnosťou H., so sídlom v C., Š., ktorý „nebolo možné prerušiť“ (pol roka?), bez predloženia akýchkoľvek dokladov je nedostatočné a javí sa byť účelové, rovnako ako tvrdenie žalobcu, že zo zahraničia nemal možnosť poistné uhradiť. Ani z listov z 29. júna 2009, ako aj z 30. júna 2009 doručených žalovanému nevyplýva, že by žalobca žiadal o odročenie zasadnutia PSAK na iný termín, žalobca iba ospravedlnil svoju neúčast' tým, že poistenie zodpovednosti za škodu uhradí po svojom návrate zo zahraničia, čo možno predpokladať do konca mesiaca augusta 2009. Zo žiadneho listu žalobcu ani pracovníčky jeho kancelárie nevyplýva, že by žalobca trval svojej osobnej účasti na zasadnutí PSAK, žalobca iba požiadal o predĺženie lehoty na vykonanie platieb. Ani samotná korešpondencia žalobcu zo zahraničia nepreukazuje, že by si svoju povinnosť podľa § 27 ods. 1 zákona o advokácii nemohol riadne splniť ešte v čase do rozhodnutia žalovaného.

Aj podľa názoru najvyššieho súdu možnosť vyjadriť sa k veci v zmysle § 28 ods. 1 organizačného poriadku Slovenskej advokátskej komory, podľa ktorého predstavenstvo umožní advokátovi sa osobne vyjadriť k dôvodom, pre ktoré rozhoduje o jeho vyškrtnutí zo zoznamu vedeného komorou, alebo o pozastavení výkonu povolania a o tejto možnosti ho vhodným spôsobom upovedomí, bola žalobcovi jednoznačne poskytnutá.

V tomto smere možno prisvedčiť vyjadreniu žalovanej, ktoré bolo žalobcovi aj doručené, že citované ustanovenie organizačného poriadku neukladá povinnosť nekonať do tej doby, kým sa advokát osobne nevyjadri. Neodloženie rozhodovania o vyčiarknutí žalobcu zo zoznamu advokátov, navyše ak žalobca sa svojej osobnej účasti netrval, ani najvyšší súd nepovažuje za takú vadu, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia PSAK.

Na žalobcove námietky vznesené v žalobe i v odvolaní najvyšší súd záverom k ustanoveniu § 28 ods. 1 organizačného poriadku Slovenskej advokátskej komory poukazuje na to, že každý demokratický štát ochranu subjektívnych práv len ponúka, ale nevnucuje, a že „práva patria len bdelym“ (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou.».

V sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovateľ namieta, že „postupem orgánu činných v trestním řízení a označených obecných soudů Slovenské republiky stěžovateli jako advokátovi nebylo řádně zajištěno jeho právo na spravedlivý proces“. V tejto súvislosti sťažovateľ ďalej uvádza, že „dle ustálené judikatury evropských soudů je nedělitelnou součástí práva na spravodlivý proces i právo stěžovatele jednat před soudem. Právo každého, tedy i stěžovatele jednat před soudem nesmí být ohroženo, či znemožнено hrozbou zneužití výkonu státní moci.“. Sťažovateľ tvrdí, že toto jeho právo „jednat před soudy Slovenské republiky bylo... znemožněno“.

Sťažovateľ na základe uvedenej argumentácie v závere sťažnosti navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Usnesení Slovenské advokátní komory č. 2612/09 ze dne 3.8.2009, rozsudek Krajského soudu v Bratislavě č.k. 4 S217/2009-43 ze dne 3.12.2010 a rozsudek Nejvyššího soudu Slovenské republiky č.k.5 Sžo/6/2011 ze dne 24.11.2011 se zrušují.

2. Slovenské advokátní komoře se ukládá, aby v seznamu advokátů obnovila zápis stěžovatele.

3. Ministerstvo vnitra Slovenské republiky je povinno za ohrožení řádného výkonu práv stěžovatele na území Slovenské republiky v důsledku neúčinného výkonu pravomoci orgánů Slovenské republiky činných v trestním řízení, včetně jeho práva na svobodu osobní bezpečnost ve Slovenské republice, vyplatit stěžovateli na finančním zadostiučinění částku 1.633 miliónu eur.“

Sťažovateľ súčasne navrhol, aby ústavný súd „do konečného rozhodnutí o jeho ústavní stížnosti ze dne 9.3.2012 a ústavní stížnosti ze dne 14.3.2012 Ústavní soud SR řízení o ústavní stížnosti stěžovatele proti rozsudku Nejvyššího soudu Slovenské republiky č.k. 5 Sžo/6/2011 ze dne 24.11.2011 přerušil“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd v prvom rade považoval za dôležité poukázať na to, že sťažovateľ, hoci sám je, respektíve bol advokátom, nedoložil plnú moc pre advokáta na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, ďalej na skutočnosť, že predložená sťažnosť sťažovateľa sa vyznačuje značnou nekonzistentnosťou argumentácie vo vzťahu k namietanému porušeniu jeho práv označenými rozhodnutiami SAK a všeobecných súdov. V tejto súvislosti ústavný súd ďalej poukazuje aj na nedostatok petitu sťažnosti, kde úplne absentuje návrh na vyslovenie porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa. Napriek uvedeným nedostatkom sťažnosti, ktoré by v takomto rozsahu ústavný súd štandardne viedli k odmietnutiu sťažnosti sťažovateľa pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí aj vzhľadom na kvalifikovanosť samotného sťažovateľa, ústavný súd v záujme materiálnej ochrany práv sťažovateľa vychádzajúc z celkového obsahu sťažnosti bez akýchkoľvek pochybností ustálil, že sťažovateľ namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými rozhodnutiami SAK a všeobecných súdov, preto predmet svojho konania ustálil tak, ako to je uvedené v záhlaví tohto rozhodnutia.

1. K namietanému porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením SAK sp. zn. 2612/09 z 3. augusta 2009 a napadnutým rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 S 217/2009 z 3. decembra 2010

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných

súdob je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

K namietanému porušeniu práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením SAK sp. zn. 2612/09 z 3. augusta 2009 a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 S 217/2009 z 3. decembra 2010 ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať rozhodnutie SAK sp. zn. 2612/09 z 3. augusta 2009, keďže ho už preskúmal na základe žaloby v správnom súdnictve krajský súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť sťažovateľovi ochranu jeho právam. Obdobne v prípade napadnutého rozsudku krajského súdu sp. zn. 4 S 217/2009 z 3. decembra 2010 tento preskúmal najvyšší súd v rámci odvolacieho konania, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť sťažovateľovi ochranu jeho právam.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu SAK sp. zn. 2612/09 z 3. augusta 2009 a rozsudku krajského súdu sp. zn. 4 S 217/2009 z 3. decembra 2010 odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, IV. ÚS 155/2010).

2. K namietanému porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžo 6/2011 z 24. novembra 2011

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť

existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Sťažovateľ v odôvodnení svojej sťažnosti namietal, že bolo porušené jeho právo *„osobně sa vyjádřit k důvodům, pro které stěžovatel zaplatil pojistné opožděně“*.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natol'ko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Podľa názoru ústavného súdu výklad najvyššieho súdu týkajúci sa umožnenia advokátovi vyjadriť sa k dôvodom, pre ktoré rozhoduje o jeho vyčiarknutí zo zoznamu

vedeného SAK podľa § 28 ods. 1 organizačného poriadku SAK a jeho aspektov v napadnutom rozsudku nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, prípadne popierajúci účel a zmysel tohto práva sťažovateľa. Odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu možno považovať za dostatočné a presvedčivé. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu.

Najvyšší súd jasným a zrozumiteľným spôsobom, na základe vykonaného dokazovania a z neho vyplývajúcich skutočností vyhodnotil, prečo považoval námietku sťažovateľa týkajúcu sa porušenia jeho práva podľa § 28 ods. 1 organizačného poriadku SAK za nedôvodnú. Závery najvyššieho súdu sa preto javia ako logické a presvedčivé. Je ústavne akceptovateľný názor najvyššieho súdu, že pokiaľ sťažovateľ nežiadal odročiť prerokovanie jeho vylúčenia z komory, nepredložil žiadne dôkazy a dôvody, prečo nepreukázal poistenie pre prípad zodpovednosti za škodu spôsobenú výkonom advokácie, ani v primeranej lehote, pričom súd mal za preukázané, že sťažovateľ v čase rozhodovania SAK nebol poistený pre prípad zodpovednosti za škodu spôsobenú výkonom advokácie, bol tu daný zákonný dôvod podľa § 7 písm. h) zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov na vyčiarknutie zo zoznamu advokátov, preto ústavný súd túto námietku sťažovateľa považoval za neopodstatnenú. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd primerane reagoval na relevantnú námietku sťažovateľa predstretú v podanom odvolaní, vysporiadal sa s ňou spôsobom súladným s požiadavkami plynúcimi na kvalitu odôvodnení súdnych rozhodnutí z ustanovenia čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa názoru ústavného súdu nemožno najvyššiemu súdu vyčítať ani to, že by v odôvodnení svojho rozsudku dostatočne neobjasnil svoje interpretačné úvahy. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu tak poskytuje dostatočný základ pre jeho výrok.

Námietku zdôvodňujúcu tvrdené porušenie označeného práva rozsudkom najvyššieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok krajského súdu sp. zn. 4 S 217/2009 z 3. decembra 2010, tak ústavný súd vyhodnotil ako nedôvodnú a nespôsobilú v rámci

meritórneho prerokovania sťažnosti priviesť ústavný súd k záveru o ústavnej vadnosti napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu.

Ústavný súd pripomína, že nejde o porušenie práva na súdnu a inú právnu ochranu a práva na spravodlivý proces, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a jeho návrhu nevyhoví, ak je takéto rozhodnutie súdu v súlade s objektívnym právom. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy na základe výkladu a použitia relevantných právnych noriem rozhodnú, a to za predpokladu, že ich právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04).

Vzhľadom na už uvedené ústavný súd dospel k záveru o nedostatku ústavne relevantnej súvislosti medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a sťažovateľovým právom na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru), a preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže ústavný súd odmietol predloženú sťažnosť ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa nastolenými v sťažnostnom petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. apríla 2012